

ej om hvad den i sig är. Denna kunskap är derföre, från sistnämnda synpunkt sedd, ej någon kunskap, utan ren ovetenhet. Såsom kunskap kan han endast gälla för så vidt, som innehållet i anseende till formen ingår och identifieras med subjektet eller blir begrepp. För såvidt man medelst identitets- och caussallagarna kan ordna och sammanfatta erfarenhetens mångfaldiga företeelser, blifva dessa i anseende till formen min andes tillhörigheter samt få sålunda karakteren af kunskap. Men till innehållet blifva dessa empiriska begrepp fullkomligt tomma och abstrakta samt uttrycka endast medvetandets särskilda verksamhetssätt vid uppfattningen och ordnandet af den sinnliga mångfalden. Utur denna, stäld såsom objekt och föreställning emot och framför medvetandet, måste innehållet härflyta. D. v. s. den empiriska kunskapen måste i anseende till innehållet bestämmas af det omedvetna, af det, som icke är kunskap, samt således i detta afseende vara ren okunnighet. Den empiriska naturforskaren t. ex. vet ej, med hvilka krafter eller magter han har att göra; han kan blott uppspåra sätten för deras framträdande in-